

niveau samtidig med, at den udskriver indkomstskat med en så høj procent, at staten skal træde til med en lempelse af indkomstskatten for en eller flere skatteydere i kommunen.

10-promillereglen fik første gang betydning i skatteåret 1981, hvor én kommune måtte hæve grundskyldpromillen til 10.

I forbindelse med kommunernes vedtagelse af budgetterne for 1982 og 1983, viste det sig, at henholdsvis 8 og 2 kommuner blev berørt af bestemmelsen om, at grundskyldpromillen mindst skal udgøre 10. For 1983 forhøjede den ene af de 2 kommuner dog grundskyldpromillen til 16. Herudover har henholdsvis 3 og 7 kommuner hævet grundskyldpromillen til 10 i 1982 og 1983. Disse kommuner havde en grundskyldpromille på under 10 og nåede skatteloftet i henholdsvis 1982 og 1983 beregnet efter det gældende skatteloft på tidspunktet for budgettets vedtagelse. For begge år er skatteloftet ændret i oktober efter budgetvedtagelsen, hvorved disse kommuner alligevel ikke blev omfattet af 10-promillereglen. Det må antages, at disse kommuner kun har forhøjet grundskyldpromillen for ikke at komme i strid med reglen.

Hvis den gældende lovgivning videreføres må det forudses, at en række kommuner i de kommende par år vil være nødsaget til at forhøje grundskyldpromillen på grund af 10-promillereglen. I alt henholdsvis 38 og 34 kommuner har ramt skatteloftet i henholdsvis 1982 og 1983. Af disse har henholdsvis 5 og 9 kommuner en grundskyldpromille i 1983 på under 10. Disse kommuner ville blive omfattet af bestemmelsen i henholdsvis 1984 og 1985, medmindre kommunerne har mulighed for at nedsætte udskrivningsprocenten og dermed undgå, at nogen skatteyder rammer skatteloftet. Det er her ved forudsat, at der for 1984 og 1985 gælder et skatteloft på 70 pct.

Med bestemmelsen i det foreliggende lovforslags § 1, nr. 3, indføres en øvre grænse for primærkommunernes grundskyld (et loft for ligningsforholdet), idet det beløb, den enkelte primærkommune i skatteårene 1984-86 udskriver som grundskyld, ikke må overstige henholdsvis 40, 36 og 32 pct. af det beløb, som ifølge lov om kommunal indkomstskat skal udskrives som kommunal indkomstskat af personer. Fra og med skatteåret 1987 må denne procent ikke overstige 28. Bestemmelsen gælder tillige for Københavns og Frederiksberg kommuner.

Baggrunden for bestemmelsen er ikke blot afviklingen af fradragsretten for ejendomsskatter i ejerboliger, men også at det uden en sådan loftsregel må frygtes, at det reducerede grundskyldpro-

venu af produktionsjorden, jfr. lovforslagets § 1, nr. 1, vil kunne gøre det fristende for nogle kommuner at forhøje grundskyldpromillen. Dette gælder bl.a. de sommerhuskommuner, som finansierer en stor del af udgifterne ved grundskyld, hvorved skatten i et vist omfang kan overvæltes på udenbys borgere, der ikke har stemmeret i kommunen.

Ved at definere den øvre grænse for grundskylden som et loft for ligningsforholdet, dvs. forholdet mellem budgetteret provenu af grundskyld og af indkomstskat, sikres, at loftet især berører de kommuner, som måtte ønske at reducere deres udskrivningsprocent ved at opkræve et betydeligt provenu i grundskyld, ikke blot ved at fastsætte særlig høje grundskyldpromiller, men også fordi de har høje grundværdier pr. indbygger.

Til nr. 4 og 5.

Med disse bestemmelser gennemføres en gradvis afskaffelse af primærkommunernes adgang til at udskrive dækningsafgift af forretningsejendomme m.v., dvs. af ejendomme, der anvendes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende øjemed.

Dækningsafgift svares af den afgiftspligtige forskelsværdi. Dækningsafgift svares dog kun, når mere end halvdelen af en ejendoms forskelsværdi anvendes til de nævnte formål og beregnes alene af den del af forskelsværdien, der anvendes til forretning m.v. Dækningsafgiften svares alene af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, der overstiger 50.000 kr. Kommunalbestyrelsen afgør, om der i den pågældende kommune skal opkræves dækningsafgift og fastsætter størrelsen af den promille, hvormed afgiften skal opkræves, idet promillen efter de gældende regler højst kan udgøre 10. I 1983 har 63 kommuner udnyttet denne adgang til at udskrive dækningsafgift af forretningsejendomme m.v., heraf har 33 kommuner fastsat promillen til 10. Godt halvdelen af de 63 kommuner er beliggende i hovedstadsområdet.

Formålet med dækningsafgiften af forretningsejendomme m.v. har været at tilvejebringe et bidrag til de udgifter, disse ejendomme medfører for kommunen. I sammenhæng med den foreslåede afskaffelse af grundskylden for disse ejendomme, jfr. lovforslagets § 1, nr. 1, forekommer det ikke rimeligt, at primærkommunerne fortsat skal kunne opkræve dækningsafgift af disse ejendomme. Adgangen hertil udnyttes iøvrigt i forskelligt omfang af kommunerne. En isoleret afskaffelse af grundskylden kunne derfor føre til, at flere kommuner ville benytte sig af denne adgang, hvorved lempelsen af erhvervenes ejendomsbeskatning ville blive